

[Knud Lind]

Ministeren sagde, at det langtfra altid er de hårde stoffer, der skaber problemerne. Jeg synes nok, der er lidt lang afstand fra de tal, jeg her har nævnt, til de ord, ministeren kom med før, og jeg vil gerne spørge ministeren, om han kan underbygge påstanden, at det langtfra altid er de hårde stoffer, der skaber problemerne.

Så vidt jeg forstod, kom ministeren ikke rigtig ind på, om fællesskabet er årsag til øget handel med narko i fængslerne, men nævnte, at det for stofhandlernes vedkommende drejede sig om nogle få stykker. Det stemmer heller ikke overens med kriminalforsorgens oversigt, og jeg vil gerne spørge ministeren, om han har nogle tal, der er helt op to date.

Sluttelig vil jeg takke ministeren for den øvrige oversigt.

Jimmy Stahr (S):

Jeg vil indledningsvis starte dér, hvor justitsministeren sluttede, nemlig med at sige, at narkotikamisbruget i fængslerne hænger uløseligt sammen med narkotikamisbruget i samfundet i øvrigt. Hvis der skal findes en løsning, skal den givetvis også findes uden for murene, i samfundet, og det er derfor meget vigtigt, at dette arbejde intensiveres, men der er unægtelig ikke megen optimisme at hente; man behøver bare at tænke på de mængder af narkotika, som er konfiskeret alene i den sidste uge.

Det misbrug, der finder sted uden for anstalterne, forstærkes yderligere, når vi vender os mod fængslerne. For det første er selve procentdelen af narkotikamisbrugere større blandt de indsatte end i befolkningen som helhed.

For det andet – og det tror jeg også er vigtigt i denne sammenhæng – skaber selve fængselsmiljøet særlige psykiske belastninger for de indsatte, og derfor vil behovet for stimulanser som f. eks. narkotika være større end normalt som et middel til at dæmpe problemerne. På grund af dette stærke behov for narkotika er det naturligt, at stofferne søges indført i fængslerne, hvor det som omtalt i den indstilling, der sidste år kom fra arbejdsgruppen, er forbundet med særdeles store vanskeligheder blot i rimeligt omfang at begrænse indsmuglingen. Dette skyldes for det første, at stofferne ikke fylder ret meget, såle-

des at de praktiske muligheder for indsmugling er gode. For det andet medfører det øgede antal udgange, friere forhold under besøg og det udvidede fællesskab, der findes i anstalterne, at indsmuglingsvejene og omsætningsmulighederne er mange.

For det tredje har den professionelle organisation, der er kendetegnende for den store del af narkotikahandelen, endvidere gjort opklaringsarbejdet vanskeligt, da der er en forståelig frygt hos de indsatte og pårørende for at afgive vidneudsagn om indsmuglingen.

Der er altså tale om en forstærkning af narkotikaproblemerne i fængslerne i forhold til samfundet i øvrigt, og det må vi anse for at være meget alvorligt. Det gælder ikke mindst, hvis der er tale om, at mennesker uden behov for narkotika under indsættelsen kommer i forbindelse med disse stoffer. Det kan – som der står i forespørgslen – formodentlig ske som påtvunget af medfangerne, men det kan også være noget, den enkelte fange selv opsøger for at opnå virkelighedsflugt. Men uanset om det sker ved tvang eller frivilligt, er det selvfølgelig et i bogstaveligste forstand dødsens alvorligt problem.

Der skal heller ikke være tvivl om, at socialdemokratiet på alle måder vil medvirke til en løsning, eller måske rettere flere løsninger, for denne sag er næppe enkel, når det drejer sig om løsningsmuligheder.

Vi har i retsudvalget gennem spørgsmål og samråd fulgt dette problem meget nøje, og flere af medlemmerne har jo også ved besøg i fængsler og arresthuse haft lejlighed til at føre samtaler både med de indsatte og med personalet.

Vi erkender altså, at der er et meget stort problem, og vi vil gerne være med til at finde løsninger. Men i vores søgen efter løsninger vil jeg gerne holde ministeren fast på, at den liberalisering, der er sket i fængslerne i de sidste årtier, ikke må angribes og forringes. Selv om narkotikaproblemet i fængslerne er stort, er det dog stadig sådan, at tre ud af fire af de indsatte ikke har disse problemer, og deres dagligdag i fængslerne og de goder, som de indsatte har i form af udvidet fællesskab, udgange og friere forhold under besøg, må ikke indskrænkes. Begynder vi først på det, kan vi være med til at skabe yderligere personlige problemer for de indsatte, som kan friste dem til den tidligere nævnte virkelighedsflugt med narkotiske